

Наталія Ш у л ь с ь к а (Луцьк) – Наталія М а т в і й ч у к (Луцьк)

ПРИЗВИСЬКА ЯК ХАРАКТЕРИСТИКИ МОВЛЕННЯ ЛЮДЕЙ У НЕОФІЦІЙНІЙ КОМУНІКАЦІЇ ЗАХІДНОГО ПОЛІССЯ

NICKNAMES IN INFORMAL COMMUNICATION OF THE WESTERN POLISSIA MOTIVATED BY A MANNER OF SPEECH

A high number of nicknames motivated by people's speech features has been analysed in the article. Main motivational microgroups of the given nicknames that are commonly used in the Western Polissia dialects have been delimited. Motivational features forming such nicknames, like excessive talkativeness of a person, person's speech defect, usage of parasitic words, pronunciation distortion of certain words, children's incorrect pronunciation, or usage of dialect words, have been highlighted. The negative gradation level of nicknames among the other informal names that are commonly used in Western Polissia has been analysed.

Keywords

nickname, speech, anthroponymy, Western Polissia, motivational group, motivational feature

Ключові слова

прізвисько, мовлення, антропоніми, Західне Полісся, мотиваційна група, мотиваційна характеристика

Антропонімна система української мови репрезентована як офіційними онімами (прізвищами, іменами, патронімами), так і неофіційними (розмовними варіантами особових імен, прізвиськами, псевдонімами тощо). У народно-побутовій комунікації, зrealізованій у говірковому середовищі та в соціальних мікроспільнотах, основні функції антропонімів виконують прізвиська, котрі є не менш респектабельним полем для досліджень поряд із прізвищами, особовими іменами, діалектизмами. Невипадково П. Чучка зазначає: “Ми дивимося на прізвиська як на розкішний заповідник, у якому ще повнокровним життям живе те, що поза ним, в інших антропонімних класах, давно вже безповоротно відійшло в забуття” (Чучка, 2008, с. 234). Крім того, прізвиськова система містить концентровану інформацію про лінгвоментальну та етнокультурну специфіку українців, тому цей напрям передбачає комплексне опрацювання регіональних антропоніміконів. Унікальність прізвиськ виявлена також у тому, що вони найбільш варіативні й мінливі одиниці, закриті через морально-етичний аспект, колоритні й оказіональні у лексико-семантичному та словотвірному планах.

У лінгвістичній літературі *прізвисько* визначене як “вид антропоніма, неофіційне особове іменування, яким середовище індивідуалізує або харак-

теризує особу” (Українська мова, 2004, с. 494); воно вмотивоване, належить до класу власних імен, виконує номінативно-ідентифікаційно-диференційну функцію (Дуйчак, 1994, с. 256); характеристика, яка “найчастіше дається поза очі, коли про когось розмовляють у третій особі” (Коваль, 1986, сс. 154–163); “різновид фольклору, одного з найважливіших об’єктів етнографії; вони увібрали і відобразили смаки, спостережливість, оцінювання народу” (Крыжановская, 1984, с. 100). Сьогодні прізвисько доцільно розглядати також у плані соціолінгвістики, етнології, когнітології, прагматики, лінгвокультурології тощо, значно розширюючи антропонімійну позицію цього номена.

Мовний континуум Західного Полісся, що поєднав у собі діалектну архаїку двох систем (північної та південно-західної) і сучасну сленгово-жаргонну специфіку, – респектабельне поле для антропонімічних пошуків. Унікальність західнополіського ареалу виявлена в його прикордонному характері через відчутні впливи польської мови. Прізвиська цього ареалу демонструють оригінальні ознаки на мотиваційному, лексичному, словотвірному рівнях, що свідчить як про інновації, так і мовну архаїку.

Розгалужена система західнополіських говірок сприяла появі специфічних дієслівних конструкцій для реалізації значень ‘давати прізвисько’, ‘називати прізвисько’. У більшості населених пунктів функціонують дієслова *прозива́тися* || *прузива́тися*, *обзива́тися*. Інколи присутня додаткова уточнювальна вказівка *по-в’уличному прозива́ють*, *прозива́ють хазя́їна*. У мовленні поліщуків виявлена локальна форма *меню́шити* || *маню́шити* ‘кепкувати, дражнитися’ (Аркушин, 1994, с. 22). У говірці села Тур Ратнівського району Волинської області дієслово *меню́шити* означає ‘обговорювати людину’.

Зі значенням ‘називати прізвисько’ уживані конструкції *клі́кати*, *дражніти* || *дразніти*. Представлено нейтральні дієслова *звуть*, *називають*, інколи з додатковими уточненнями *такó звуть*. В одній говірці зафіксовано експресивно марковану назву *назива́ють гідко*. Уживані також лексеми *говора́ть*, *ка́жуть* || *ка́жут*, спорадично зафіксована конструкція *на ху́тко ка́жут*. Значення ‘давати прізвисько’ продемонстроване в дієсловах *прозива́ти*, *назва́ти*, пор.: *назва́ли так*, *назва́ли*, *охресті́ти*, пор.: *вхресті́ли так*, із вказівкою на вікову диференціацію: *діти вхресті́ли*, а також *охресті́ли*, *похресті́ли*. Побутують специфічні означення: *ім’я дали́*, *прикле́їли*, *на сміх сказа́ли*, *прили́пили*, *вчені́лося*. На Західному Поліссі спорадично функціонує лексема *візвали* у значенні ‘прозвали прізвисько’ (Аркушин, 2010, с. 193).

Продуктивно функціонує термін *прізвисько*, особливо його фонетичний варіант *про́звісько*. Уживані форми *в’уличне про́звісько*, в одній говірці засвідчено *прізвисько́ в’улицьке*. Простежено використання термінів *меню́ха* || *миню́ха* || *миню́ша* (зі значенням ‘образливе прізвисько’). Трапляються словотвірні варіанти *применю́ха*, *меню́х*. Засвідчений термін *про́звище*. У говірці села Рівне Любомльського району Волинської області виявлено полонізм

назвісько у значенні ‘прізвисько’. На позначення прізвиськ уживані також терміни *фамілія*, *відумка*. Для молодіжної комунікації характерні жаргонізми *кличка* || *клічка*, словотвірні модифікати *кликуча* || *клікуча*, *кликучка*, *поганяло*. У деяких говірках виявлено специфічні синоніми на позначення прізвиськ: *прізва*, *вислови*, *псевдо*, *візвиська*, *псевдоніми*, *відірки*, *тутулі*. І. Хміль у говірках Берестейщини зафіксував форму *гидиш* ‘понижуюча кличка на селі’ (наголос не вказаний) (Хміль, 1976, с. 225).

Серед великої кількості зібраних нами експедиційним методом неофіційних антропонімів (близько 19 000 назв), що побутують на Західному Поліссі, чи не найбільш численні, показові й колоритні прізвиська-характеристики особливостей мовлення місцевих жителів. Вуличні найменування за специфікою мовлення – багатий лексичний пласт. Антропоніми цього типу мають чітку мотивацію, інколи надзвичайно розгорнуту, оформлену додатковими поясненнями, місцевими прислів’ями, приказками. Для людини, яка знаходиться поза комунікативною зоною поширення неофіційних іменувань аналізованого типу, такі прізвиська абсолютно незрозумілі без пояснення мотиву називання.

Про давність побутування прізвиськ, які характеризують мовлення носія, свідчать студії В. Охримовича і М. Сумцова. Зокрема, М. Сумцов стверджував: “Простий народ дуже швидко бачить різні дефекти мовлення, надмірну пристрасть до якогось слова, до певної фрази” (Сумцов, 1889, сс. 415–416).

Прізвиська цієї вказаної мотиваційної групи особливі тим, що їх твірними основами виступають слова різних частин мови, а також вигуки: *Ало*, *Га*, *Кеп*, *Трактор*, *Січкарна*, *Бубу*, *Не Розумію*, *Оце*, *Значить*, *Файно*, *Золотий* і т. ін. Такі антропоніми специфічні за звучанням: *Вевека*, *Масіна*, *Фафуста*, *Цамульот*; вони мають різний ступінь маркування (переважно негативний): *Говорушка*, *Трандачіха*, *Тарáхавка*, *Лепету́ня* тощо.

Серед неофіційних іменувань цього різновиду виділено такі мотиваційні підгрупи:

1. *Прізвиська дуже балакучих людей* (18,7 %). У західнополіських говірках мотиваційна ознака (далі – МО) ‘той (та), що дуже багато говорить’ репрезентована переважно жіночими антропонімами, зрідка – чоловічими, що пояснено, очевидно, особливістю жіночої характеру та психологічного складу. Указані неофіційні найменування постали найчастіше від негативно маркованих дієслів.

Виділено найпоширеніші дієслова-мотиватори, які слугували базою для творення прізвиськ:

говорити → *Говору́н*, *Говору́шка*, *Гавару́ха*;

базарити → *Базáрчик*, пор. сленг. *базáрити* ‘говорити’, *базáр* ‘розмова’ (ССУС, 2006, с. 51);

базікати → *Базікало*, *Базік* (СППУ, 2009, с. 56);

балаболити (пор. сленг. *балаболити* ‘багато говорити’, *балабол* 1. ‘балакуча людина’. 2. ‘людина, у якої слова розходяться з дійсними справами’ (ССУС, 2006, с. 52) → *Балабай*, *Балабась*, *Балабей*, *Балабена*, *Балабєндя*, *Балабол*, *Балаболка*, *Балабон*, *Балабось*, *Балабоха*;

балакати → *Балакін* || *Балакін*, *Балакір*, *Балачиха*;

баландіти → *Баландá*, *Балáндик*, *Баландичіха*, *Баландюк* (СППУ, Т. 1, 2006, с. 63), пор. *баландіти* ‘базікати’, *балáнда* ‘балакун’ (Словарь української мови, Т. 1, 1907–1909, с. 124);

барабосити → *Барабос*, *Барабусь*, пор. *барабосити* ‘багато говорити’ (Словарь української мови, Т. 1, 1907–1909, с. 128);

дзямати → *Дзjáма*, пор. *дзjáмзяти* ‘бурмотіти, невиразно говорити’ (ЕСУМ, Т. 1–4, 1982–2003, с. 62);

лепетати → *Лепетуня*, *Лéпа*, *Лепетуха*, пор. *лепетати* ‘базікати, говорити незрозуміло’ (Словарь української мови, Т. 2, 1907–1909, с. 355);

ляпати → *Ляпавка*, *Ляпатáрня*, *Ляпась*, *Ляпон*, *Ляпка*, *Ляпкін*, *Ляпкіна*, *Ляпля*, пор. *л’áпати* ‘базікати’, *л’áпа*, *л’áпало* ‘базіка’ (Аркушин, Т. 1, 2000, с. 297);

паякати → *Пая́ка*, пор. *паякати* ‘базікати’, *пая́кало* ‘базіка’, *пая́ки* ‘балачки’ (ЕСУМ, Т. 3, 1982–2003, с. 318);

трандіти → *Трандачі́ха* || *Трандичі́ха*, засвідчено жіночі похідні *Трінда*, *Триндúха*, *Триндúля*, *Триндúліт*;

тарахати → *Тарарáй*, *Тарáхавка*, *Тарáкхавка*, *Тарáхалка*, *Тарахтéй*, *Тарáхтанка*, *Тарахкáйка*, пор. *тарахту́ля*, *тарахту́ха*, *тарахту́й* ‘базіка’ (ЕСУМ, Т. 4, 1982–2003, с. 521);

тарахтіти → *Тарахту́шка*, *Тараці́ха*, пор. *тарахту́ля*, *тарахкúха* ‘базіка’ (ЕСУМ, Т. 5, 1982–2003, с. 521).

Людей, які багато говорять, характеризують і «казкові» прізвиська *Хвєся* || *Хвєська*, за аналогією до персонажа української народної казки «Язиката Хвєська». Побувають виразно метафоричні та метонімічні назви: *Балабайка*, *Кулемет*, *Гергун*, *Курка*, *Пбишта*, *Радіо*, *Пелька*, *Сорóка*, *Тeesен*, *Фрётка* ‘гостра на язик’, *Щебетун*, *Щебетуха*, *Язику́ля*. Деякі неофіційні найменування оформлені словосполученнями: *Ба́ба з Вúхами*, *Лу́ківські Вісті*, *Сільська Газéта*, пор. західнополіські фразеологізми, що характеризують дуже балакучих людей: *Ба́зарна ба́ба*; *Як ба́бі на базарі* (Мацюк, 2006, с. 62).

2. *Прізвиська, що вказують на дефекти мовлення носіїв (27,6 %)*. Неофіційні антропоніми здебільшого підкреслюють такі вади мовлення: заїкання, буботіння, сюсюкання, торохтіння, шепелявлення, гаркавлення і т. ін. Зафіксовано прізвиськові девербативи:

бубоніти, *бубніти* → *Бубняло*, *Бубу́ша*, *Бубу́*, *Бубу́сік*, *Боботуха*, *Бульботá*, пор. *бубоніти* ‘говорити нерозбірливо, бурмотіти’ (Словарь української мови, Т. 1, 1907–1909, с. 104);

бурмотати → *Бормоту́ха*;

булькотіти || *белькотіти* → *Булькоту́н*, *Бульботу́н*, *Бельо*, пор. *булькотіти* ‘те, що бурмотіти’ (ЕСУМ, Т. 1, 1982–2003, с. 291);

мармотати < *бурмотати* ‘бурмотіти’ → *Мармєнь*, *Мармоту́н*;

тараторити → *Тарада́*, *Тарада́й*, *Тараде́й*, *Тарада́ха*, *Тарада́йка*, *Тарадо́ша*, пор. *тарато́рити* ‘базікати, вести пусту розмову’ (ЕСУМ, Т. 4, 1982–2003, с. 521).

Засвідчено прізвиська, що вказують на фізичні дефекти мовлення: *Блю́мік* < *блю́мкати* ‘подавати голос (про індиків)’ (Аркушин, Т. 1, 2000, с. 23), *Льо́фля*, *Шво́кал* < *шво́кати*, *Шуру́м-Буру́м*, *Сьо́кало*, *Сьо́ська* < *сьо́кати*, *Ха́мкало* < *хамкотіти* ‘говорити під ніс’ (Словарь української мови, Т. 4, 1907–1909, с. 336), *Хамру́шник* < діал. *хамр’іти* ‘говорити невиразно’ (Аркушин, Т. 2, 2000, с. 224), *Шепеля́йло* < шепелявити.

Особливо виразно і найбільш дошкульно в прізвиськах підкреслено заїкання людей. Побутують особові назви з прямою і непрямою номінацією: *Зай́ка*, *Тата́й*, *Без’язи́кий*. Деякі вуличні антропоніми вмотивовані дієсловом *пікати* || *пікати* ‘заїкатися’, пор. *пікало* ‘людина, яка заїкається’ (Аркушин, Т. 2, 2000, с. 44): *Пі́ка*, *Пі́кавий* || *Пі́кавий*, *Пі́кач*, *Пі́кіль*, *Пі́ку́ла* || *Пі́ку́ла*.

МО ‘той (та), що пищить, надто голосно говорить’ виражене антропонімами *Ля́са*, *Піска́вка*, *Піско́ту́н*. Деякі найменування мають метафоричний підтекст: *Цвіри́нь*, *Цві́р*, *Щебету́шка*.

МО ‘швидко говорить’ представлена метафоричними прізвиськами *Поме́ло* < діал. *помелó* ‘невеликий віник із соломи або осоки, щоб замітати черинь печі’ (Аркушин, Т. 2, 2000, с. 69): / *зубо́рит* / *йак пумило́* //; *Цвіргу́н* < *цвіргу́н* ‘цвіркун’ (Словарь української мови, Т. 4, 1907–1909, с. 425).

МО ‘тихо говорить’ зреалізована назвами *Му́рка*, *Хри́пла* < хрипіти, *Шу́шка* < *шу́шкати* ‘шептати’ (Словарь української мови, Т. 4, 1907–1909, с. 520).

Вадами мовленнєвої діяльності спричинена неправильна вимова носієм його власного імені: *Аапє́тя* < *Петя* < *Петро*, *Гавасі́лій* < *Васи́лій* < *Василь*, *Ва́ся Ап* < *Вася* < *Василь*, *Зе́ Ю́лька* < *Ю́лька* < *Ю́ля*, *Мико́ла Ге* < *Микола*, *Ю́да* < *Люда* < *Людмила*, *То́лік Фі́к* < *Толік* < *Анатолі́й*.

Часто в прізвиськах твірними основами виступають лексеми, що засвідчують невимовляння носієм окремих звуків: *Тутуру́за* ‘не вимовляє [к]’, *Веве́ка* ‘не вимовляє [л]’, *Сі́са* ‘не вимовляє [ш]’. Більшість прізвиськ показують нездатність вимовити [р]: *Ві́жжик*, *Ві́бак*, *Впа́виво*, *Зі́учка*, *О́зео*, *Овє́в*, *Тава́нька*. Виявлено спотворену вимову окремих слів: *Лшвагє́рко*, *Вечє́я*.

3. Неофіційні назви, що засвідчують вживання носієм якогось слова-паразита (22,3 %). Прізвиська цього розряду акцентують на лексемах, які постійно повторює мовець, не помічаючи цього. Як уже було сказано, унікальність таких особових назв виявлена в тому, що їх твірними основами слугують слова різних частин мови, переважно службових, а також вигуки: *Бі́льо* < діал.

бі́льо ‘вигук для відкриття телят’ (Аркушин, Т. 1, 2000, с. 18), *Зна́чить, Оце́, Але́, Воть, Добриде́нь, Здра́стик, Ксп, Короче́, Кум, Се́бото, Стогра́м, Тесе́го, Ціхо, Шано́вна, Шлек, Шлэ́чко* < діал. шлэ́ку ‘вставне слово’ (*Йа, шлэ́ку, не зна́йу вже, коли́ в це́ркви була́* (Аркушин, Т. 2, 2000, с. 269)), *Це́цьо, Файно́, Ось, Ёто, Це*.

Мовленнєвим паразитом часто виступає повторення однакових складів, оформлене в основному явищем редуплікації: *Абаба́й, Блябля́, Га́га, Ля́ля, Да́да, Та́тя, Дедé, Льо́льо, Їйо́но, Їюмайо́, Самса́м, Такта́к, Чечé, Чики́чки*. Виявлено немало прізвиськ, що підкреслюють часте вживання питальної частки *га*, пор.: *Габра́т, Гава́ся, Га́віл, Гадодо́дик*, що теж, очевидно, підкреслює заїкання. Зафіксовано специфічні назви, репрезентовані додаванням суфіксів, які в багатьох випадках уже мають родо-статеву диференціацію: *На́йко, Тайо́тик, Кспа́, Ге́нько, Шо́чик, Шчо́кало*.

Повторення мовцем якогось виразу в прізвиськах оформлене переважно двокомпонентними конструкціями: *Бо́же мій, Добра́ Памту́шечка, Скажі́ так, Такім чо́ном, Нима́ Кулі́, То́чка Бе́, Сину́лька-Папу́лька*. Інколи виявлено незрозумілі каламбурні утворення: *Йо́псіль-Копсі́ль, Ку́кін Ква́кін*.

4. *Прізвиська, що відображають дитячу вимову денотатів* (20,5 %). Такі неофіційні найменування позначені темпоральною характеристикою, оскільки з’явилися ще в дитячому віці носія і збереглися до цього часу, незважаючи на те, що денотат уже дорослий і чітко вимовляє всі звуки. При поясненні мотивації таких іменувань респонденти часто уточнюють “у дитинстві”.

В основному ці назви відтворюють вимову повторюваних слів чи звукових комбінацій, свідчать про пропуск звуків у словах, заміну одних звуків чи складів іншими, анормативне пом’якшення приголосних, особливо шиплячих тощо: *Зве́йху, Ке́ко* < скільки, *Ку́чик* < ключик, *Мау́ся* < мама, *Масі́на* < машина, *Пізьо́зик* < пирожик, *Цаму́льот, Хабасьо́* ‘хіба що’. Відомо, що для дитячого мовлення важкі звуки [л], [р], і діти дуже часто їх не вимовляють, що стає причиною утворення прізвиськ на зразок *Байо́н* < балон, *Кавач* < калач, *Пі́рка* < пилка. Деякі вуличні назви показують спотворену вимову окремих слів: *Бале́бус* < тролейбус, *Біба* < баба, *Гуг* < гудзик, *Дюдо́ь* < дід, *Пош* < папірос, *Йовжик* < йожик < їжак, *Камéчик* < калачик, *Кара́чик* < калачик, *Пілільо́т* < самольот < літак. Виявлено неофіційні назви із вказівкою на повторення якихось складів мовцем у дитинстві, часто зовсім незрозумілих: *Брабра́т, Бебесік, Бекач, Га́га, Калякля́, Кацюма́й, Ку́ка, Сьосьо́, Такта́к, Ці́на*.

5. *Неофіційні антропоніми, що вказують на використання діалектних слів інших регіонів* (10,9 %). Частина вуличних прізвиськ репрезентує вживання носіями діалектних слів чи форм, що відтворюють риси різних говіркових систем майже на всіх мовних рівнях, особливо на лексичному. Як стверджує П. Чучка, “такі слова завжди є свіжим чи оригінальним індивідуалізуючим засобом” (Чучка, Т. 2, 2008, с. 198).

Спостережено, що неофіційні назви представляють собою різні діалектні регіони: *Вуїко* < *вуйко* ‘дядько’; *Гётник*, *Гётник* < *гётно* ‘це’; *Гізда*, *Гіздіня*, *Гізду́н* < *гізда* ‘хазяїн’, *гиздін’а* ‘хазяйка’; *Когут* < *когут* ‘півень’.

Отже, науковий аналіз прізвиськ, що відображають особливості мовлення носія, засвідчує їх широке розмаїття на функціонально-мотиваційному рівні. Велика кількість цих назв і їх лексична колоритність у західнополіських говірках підтверджує думку, що вибір прізвиська для людини найчастіше зумовлений тими чинниками, які найбільше помітні мовцях. І як не прикро стверджувати, але зазвичай це якась негативна деталь – риса характеру, зовнішня вада, дефект мовлення, непристойний зовнішній вигляд тощо. За градаційною шкалою прізвиськ-негацій на Західному Поліссі неофіційні найменування, що характеризують мовлення людей, займають друге місце. Усе це свідчить про те, що прізвиська представленого різновиду дуже поширені як серед молоді, так і старших за віком людей.

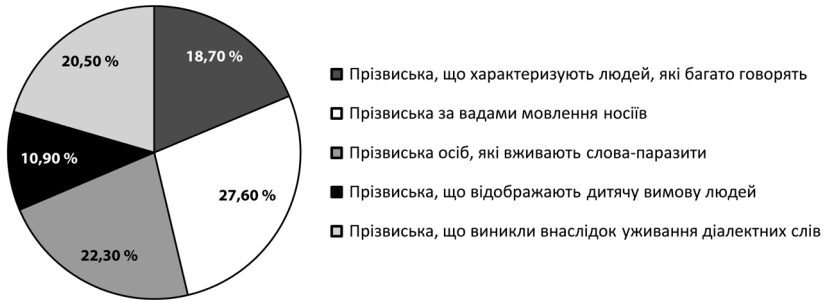

Рис.: Розподіл західнополіських прізвиськ за особливостями мовлення

ЛІТЕРАТУРА

- АРКУШИН, Г. (1994): *Силеньська гутірка: топоніміка, люди, мова*. Мельбурн: Спадщина.
- АРКУШИН, Г. (2010): *Голоси з Волинського Полісся*. Луцьк: РВВ Волинського нац. ун-ту ім. Лесі Українки.
- АРКУШИН, Г. (2000): *Словник західнополіських говірок*. Т. 1. У 2 т. Луцьк: Вежа.
- ДУЙЧАК, М. (1994): Прізвиська та їх мотивація. у: *Проблеми сучасної ареалогії*. Київ. ЕСУМ – *Етимологічний словник української мови (1982–2003)*. Т. 1–4. У 7 т., Київ: Наукова думка.
- КОВАЛЬ, А. (1986): *Життя і пригоди імен*. Київ: Вища школа, видавництво при КДУ.
- КРЬЖАНОВСКАЯ, С. (1984): Баба-Яга или... Фантомас (о прозвищах). в: *Этническая ономастика*. Москва: Наука.
- МАЦЮК, З. (2006): *Із народу не викинеш. Діалектний словник фразеологізмів*. Луцьк: Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки.

- Словарь української мови (1907–1909)*. Т. 1. Упоряд. Б. Грінченко. Київ.
СППУ – *Словник прізвиськ північно-західної України*, У 3 т., Т. 1 (2009). Луцьк: Вежа.
ССУС – *Словник сучасного українського сленгу* (2006). Харків: Фоліо.
СУМЦОВ, Н. (1889): Уличныя клички, *Киевская старина*, Т. 24, № 1–3.
Українська мова. Енциклопедія, Вид. 2 (2004). Київ: Українська енциклопедія.
ХМІЛЬ, І. (1976): *Українське Полісся*. Чикаго: Видавництво Товариств колишніх вояків
УПА в ЗСА і Канаді.
ЧУЧКА, П. (2008): *Антропонімія Закарпаття*. Київ: ТОВ Папірус.

PŘEZDÍVKY V NEFORMÁLNÍ KOMUNIKACI ZÁPADNÍHO POLESÍ MOTIVOVANÉ ZPŮSOBEM ŘEČI

Příspěvek analyzuje vysoký počet přezdivek motivovaných způsobem řeči. Podává vymezení hlavních motivačních skupin daných přezdívkou, běžně užívaných v nářečích Západního Polesí. Poukazuje na motivační rysy takových přezdívek, jako je např. přílišná hovornost, vada řeči, užívání parazitních slov, pokrivená výslovnost konkrétních slov, chybná dětská výslovnost nebo užívání nářečních slov. Analyzována je i rovina negativního odstupňování přezdívek mezi jinými neformálními jmény běžně užívanými v Západním Polesí.

Klíčová slova

přezdívka, řeč, antroponymie, Západní Polesí, motivační skupina, motivační rys

Natalija Shulska
nat_sh@ukr.net
Lesya Ukrainka Eastern European National University
Prospekt Voli, 13
42 026 Lutsk
UKRAINE

Natalija Matvijčuk
talja-wnu@rambler.ru
Lesya Ukrainka Eastern European National University
Prospekt Voli, 13
42 026 Lutsk
UKRAINE